

[Rager.]

berettiget, naar nogle af de arbejdsløse og hjemløse rejste en Agitation for ikke at tage imod Hjælpen; det har jeg forstaaet, naar jeg saa, paa hvad Maade det ærede Medlem Hr. Krag udnyttede den dér givne Hjælp. Men dette var altsaa det Spørgsmaal, der blev løst straks, og jeg tror, det var heldigt, at der blev taget om det med en saa fast Haand, at der netop blev taget saadan om det, at der er ryddet op med Røde.

Saa kommer dette Forslag her, og om det er der for det første det beklagelige at sige, at vi her gaar ud over det opbyggede Forsikringsprincip, men jeg indrømmer, der foreligger her en Situation, som gør en Nødhjælp nødvendig og gør, at vi maa gaa ud over de foreliggende Love og Bestemmelser. Arbejdsløshedsforsikring hviler, som det jo ligger i Ordet, paa Forsikringsprincippet, og det havde været godt, om vi havde haft dette udbygget saaledes, at en ekstraordinær Lovgivning af denne Art havde været nødvendig. Der har i Fjor været givet de ærede Partier af Oppositionen tilstrækkelig Lejlighed til at være med til en saadan Udbygning. Den højtærede Socialminister har forelagt Forslag desangaaende og har vist en Bøjlighed, en Forhandlingsvillie overfor Oppositionen til at lempe sig efter den Kritik, som var blevet fremsat under Behandlingen af det første Forslag. Der har altsaa været givet al mulig Lejlighed, og der har været aabnet Mulighed for Oppositionen for at stille Ændringsforslag, men vi har intet hørt ud over det, at der et Sted ligger og skulper en Idé, en Kongstanke, om en fælles Krisekasse. Vi har ikke set den udformet paa Papiret, vi har ikke set, hvorledes den skulde se ud, vi har ikke haft et fast Forslag fremme til saglig Kritik fra anden Side; der har altsaa ikke været gjort den positive Indsats, som kunde have været ønskelig.

Derfor er et Forslag af denne Art i Øjeblikket en Nødvendighed. Jeg har forstaaet, at man ogsaa fra Oppositionens Side afviser dette Forslag, og dog maa jeg sige, at mere Imødekommenhed, end der er udvist overfor de Argumenter, som Oppositionspartierne ved Behandlingerne i Fjor her i Tinget har fremsat om de da foreliggende Lovforslag, mere Imødekommenhed vilde det jo være menneskeligt umuligt at udvise, altsaa ogsaa for den højtærede

Socialminister umuligt. Der er paa alle Punkter vist Imødekommenhed, Loven er bl. a. tidsbegrænset til den 1. Maj, saaledes at man fuldstændig kan overse, hvilket Maksimumsbeløb der kan blive Tale om at anvende. Det forekommer mig derfor beklageligt, at man ikke har villet stille sig anderledes, og jeg kan jo kun haabe, at et hurtigt Udvalgsarbejde vil kunne give et bedre Resultat.

Men hvad koster nu dette Forslag, og hvorledes betales de Penge? Ja, Forslaget er af Arbejdsdirektoratet udregnet at skulle koste ca. 5½ Mill. Kr., og disse Penge deles i 3 Trediedele: den ene Trediedel skal Kommunerne betale, den anden Trediedel Arbejdsløshedsfonden og den tredje Trediedel Statskassen. Nu er Spørgsmaalet: Er disse Penge, disse 5½ Mill. Kr., alt sammen Penge, som gaar ud af Samfundets Lomme? For naar vi skal bedømme, hvad dette Forslag koster Samfundet, saa maa vi jo tage Hensyn dertil. Det er det ikke, thi hvis denne Hjælp ikke kommer, maa man forudse, at en væsentlig Del af disse Personer, der her hjælpes, hjælpes i Øjeblikket af Hjelpekassen. Jeg skal vel vogte mig for at spaa, hvor stor en Del der maatte blive hjulpet af Hjelpekasserne, hvor stor Udgift vi vil spare af de 5,5 Mill. Kr., det vil være vanskeligt at sige, maaske; men det, der altsaa sker med disse Penge, som ellers skal gives af Hjelpekasserne, er dette, at Kommunen kun skal give en Trediedel, det vil sige, at der flyttes Udgifter fra Kommunen over til Staten og Arbejdsløshedsfonden, og saa vidt jeg har forstaaet Talen om Skattetryk i Øjeblikket rundt omkring, er det særlig de kommunale Ejendomsskatter og de kommunale Skatter, der virker tyngende, men er det saa ikke Vejen, vi skal gaa, og er det ikke netop den Vej, de to Oppositionspartier har peget paa, at vi skal lette Skatterne i Kommunerne.

Hertil kommer en anden Ting. Jeg gør opmærksom paa, at en Trediedel skal afholdes af Arbejdsløshedsfonden. Denne Fond havde den 31. Marts 1929 en Størrelse paa ca. 8 Mill. Kr., og siden den Tid har den takket være Lovgivningen, som foregik i 1927, ikke haft meget andet at bestille end at tage Indtægter. Den faar sine Indtægter gennem Tilskud fra Arbejds-